

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 28 maja 2012 r.

Poz. 349

UCHWAŁA SEJMU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 11 maja 2012 r.

w sprawie uznania projektu rozporządzenia Rady w sprawie wykonywania prawa do podejmowania działań zbiorowych w kontekście swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług za niezgodny z zasadą pomocniczości

Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, na podstawie art. 148cc Regulaminu Sejmu, stwierdza, że projekt rozporządzenia Rady w sprawie wykonywania prawa do podejmowania działań zbiorowych w kontekście swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług (COM(2012) 130 final) nie jest zgodny z zasadą pomocniczości, o której mowa w art. 5 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej. Projekt ten narusza zasadę pomocniczości, ponieważ proponowane rozporządzenie – jako akt prawny wiążący w całości i bezpośrednio stosowany we wszystkich państwach członkowskich – nie zapewnia osiągnięcia celów zamierzonego działania na poziomie Unii w sposób lepszy niż działania podejmowane na poziomie krajowym. Uzasadniona opinia zawierająca powody, dla których Sejm uznaje, że projekt nie jest zgodny z zasadą pomocniczości, stanowi załącznik do uchwały.

Marszałek Sejmu: *E. Kopacz*

Załącznik do uchwały Sejmu Rzeczypospolitej
Polskiej z dnia 11 maja 2012 r. (poz. 349)

UZASADNIONA OPINIA SEJMU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ Z DNIA 11 MAJA 2012 R. ZAWIERAJĄCA POWODY, DLA KTÓRYCH SEJM UZNAJE, ŻE PROJEKT ROZPORZĄDZENIA RADY W SPRAWIE WYKONYWANIA PRAWA DO PODEJMOWANIA DZIAŁAŃ ZBIOROWYCH W KONTEKŚCIE SWOBODY PRZEDSIĘBIORCZOŚCI I SWOBODY ŚWIADCZENIA USŁUG NIE JEST ZGODNY Z ZASADĄ POMOCNICZOŚCI

Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, po rozpatrzeniu projektu rozporządzenia Rady w sprawie wykonywania prawa do podejmowania działań zbiorowych w kontekście swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług (COM(2012) 130 final) stwierdza, że projekt ten nie jest zgodny z zasadą pomocniczości, o której mowa w art. 5 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE). Projekt ten narusza zasadę pomocniczości, ponieważ proponowane rozporządzenie – jako akt prawny wiążący w całości i bezpośrednio stosowany we wszystkich państwach członkowskich – nie zapewnia osiągnięcia celów zamierzonego działania na poziomie Unii w sposób lepszy niż działania podejmowane na poziomie krajowym.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 TUE, Unia Europejska działa wyłącznie w granicach kompetencji przyznanych jej przez państwa członkowskie w Traktatach dla osiągnięcia określonych w nich celów. Wszelkie kompetencje nieprzyznane Unii w Traktatach należą do państw członkowskich. Celem proponowanego rozporządzenia jest wyjaśnienie ogólnych zasad i przepisów obowiązujących na poziomie Unii Europejskiej w odniesieniu do korzystania z podstawowego prawa do podejmowania

działań zbiorowych, obejmującego prawo do strajku, w kontekście swobody świadczenia usług i swobody przedsiębiorczości, w tym potrzeby pogodzenia ich w praktyce w sytuacjach transgranicznych. Zdaniem Komisji Europejskiej cel ten wymaga działań na poziomie Unii i nie może być osiągnięty przez państwa członkowskie działające pojedynczo. Komisja Europejska, przedkładając projekt rozporządzenia Rady, uznała, że rozporządzenie będzie najbardziej odpowiednim instrumentem prawnym do wyjaśnienia ogólnych zasad i przepisów Unii Europejskiej, aby pogodzić korzystanie z praw podstawowych ze swobodami gospodarczymi w sytuacjach transgranicznych.

Sejm zgłasza zastrzeżenia dotyczące możliwości realizacji celu zakładanego przez projekt rozporządzenia Rady. Nie można uznać proponowanego przez Komisję Europejską rozporządzenia za projekt aktu prawnego, który „wyjaśnia” w dostateczny sposób wzajemną relację, jaka powinna istnieć między wymienionymi swobodami gospodarczymi a prawami społecznymi. Projekt jest w znacznej mierze deklaracją, będącą powtórzeniem utrwalonej linii orzeczniczej Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału prawo do prowadzenia działań zbiorowych powinno być uznawane za prawo podstawowe stanowiące integralną część ogólnych zasad prawa unijnego, których przestrzeganie zapewnia Trybunał, choć wykonywanie tego prawa może podlegać pewnym ograniczeniom np. z punktu widzenia swobody świadczenia usług. W tym zakresie proponowane rozporządzenie nie wnosi więc nowych elementów, ale jedynie potwierdza aktualny stan prawny. W związku z tym, akt ten nie przyczyni się do realizacji celu, jakim było wyjaśnienie (ustalenie) wzajemnych relacji między prawem do podejmowania działań zbiorowych a zasadami swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług.

Wątpliwości Sejmu budzi zasadność przyjętej formy rozporządzenia dla „wyjaśniania” w sposób ogólny skomplikowanej materii, do jakiej odniósł się w swoim orzecznictwie Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej. W tej mierze korzystniejszym rozwiązaniem byłby akt o charakterze niewiążącym. Należy również zauważyć, że obecnie w państwach członkowskich Unii Europejskiej funkcjonują mechanizmy rozstrzygania sporów zbiorowych. Uregulowanie omawianej kwestii w drodze rozporządzenia Unii Europejskiej narzucałoby bezwzględnie wiążące reguły, w odniesieniu do których nie ma uzasadnienia, że byłyby skuteczniejsze niż działania podejmowane na poziomie krajowym. Na tej podstawie Sejm kwestionuje zgodność proponowanego aktu prawnego z zasadą pomocniczości.